

Čím onemocněla naše společnost?

Čím onemocněla naše společnost? Zdá se mi to, nebo jsem v nějakém snu, z něhož se nelze vzbudit? Jako by se vše okolo hroutilo. Technologie pohltila celou společnost, všichni mají v ruce tablet, telefon či chytré hodinky a už v podstatě nenavazují oční kontakt. Je to v pořádku? Nevím, kdy jsem naposled viděl lidi normálně se bavit, sedět spolu u stolu a mluvit třeba i několik hodin bez přestávky, aniž by sledovali svůj telefon, jestli jim náhodou někdo „nelajknul“ jejich před hodinou sdílenou fotku. Běžná komunikace mizí a nikdo si to snad neuvědomuje, nikdo to neřeší, protože to ani nikdo nevidí. Všichni jsou spokojeni se svým telefonem, který mají permanentně u sebe. Proč by čekali kvůli nějakým zprávám na své kamarády, když se všechno mohou dozvědět v mžiku díky moderním přístrojům?

Kdy jsem vůbec naposled viděl pár, který by si užíval společné chvíle bez telefonu nebo tabletu, kdy jim vzpomínky zůstaly ve vlastní paměti a kdy jejich zážitky byly pouze jejich soukromou věcí? Dnes je to obvykle zcela jiné. I krásné chvíle požádání o ruku nebo společné večeře jsou sdílené, lidé si zkrátka neuvědomují, že se okrádají o své soukromí. Copak jim vlastní soukromí už není svaté? Lidská paměť je jedna z nejdokonalejších technologií světa a lidé jí přitom nevyužívají, spíš se u každého jen zhoršuje, nač si něco pamatovat, když vše si ukládáme do paměti telefonu nebo fotoaparátu. Bez nich už vlastně ani nevíme, co se stalo minulý rok v létě. Lidé musejí hned vše sdílet po sociálních sítích, aby všichni znali i ten poslední kousek jejich soukromí. Dříve často člověk vlastně nevěděl, že jsou dva lidi spolu, dokud jim to sami neřekli. Dokud se sami nerozhodli, že nastala chvíle, kdy by svět, rodina a známí o tom měli vědět. Ovšem teď už pomalu neznámý člověk někde na druhé straně zeměkoule ví, že se tenhle pár chce vzít.

Co je to za „nemoc“, že se neptáme svých prarodičů, jak máme například co uvařit, a místo toho brouzdáme po internetu, jak co udělat, a nakonec stejně skončíme u sociální sítě, kdy sdílíme s lidmi, které ani neznáme, jídlo, které hodláme v danou chvíli pozřít. Jako kdyby nám telefon koukal do krku a pomalu určoval, co si vlastně máme dát, protože k přidané fotce hned všichni připojují svůj názor, jestli se jim dané jídlo líbí, nebo ne, jestli by ho vůbec sami pozřeli. Koho to zajímá? Tyhle komentáře by vůbec nemusely vzniknout, kdybychom si uvědomili, že soukromí je mnohem dražší věc než počet „lajků“ na přidané fotce našeho jídelníčku.

Ztráta soukromí je nepochybně spojena s počátky internetu, lidé si začali méně všimnout svého okolí a už ani nevnímají, v jakém světě to vlastní vinou žijí. Když vznikl internet, všichni skákali radostí. V té době se to mohlo zdát skvělé, ale kdo mohl čekat, co z toho vznikne? Kdo mohl čekat, že prakticky zmizí veškerý osobní kontakt, že lidé zapomenou, jaké to je jít s někým ven a zjistit o něm informace, které dotyčný sděluje sám, a ne když vám to píše ve zprávách, kde nelze pozorovat, jak se onen člověk u toho tváří, jaký má pocit, když danou informaci vypráví. Něco tomu sdělení zkrátka chybí. Už téměř neexistuje, aby člověk šel ven a seznámil se s dalšími kamarády nebo dívkou, přátele hledá na Facebooku nebo jiných sociálních sítích. Přejde nám normální vyjadřovat své pocity pomocí smajlíků, které jsou občas sice výstižné, ale komunikaci z očí do očí nenahradí.

A co negativní pocity? Je správné zveřejňovat svoje problémy na sociální síti? Když mám problém, tak ho řeším s lidmi, které znám, kteří jsou mi blízcí, u kterých vím, že mě nezradí a nebudou dané informace zneužívat. Jak mám věřit lidem, které jsem v životě neviděl, že mě chápou a že to se mnou myslí dobře?

Smutné je, že negativní důsledky závislosti na internetu mají neblahý vliv na malé děti. Ty už prakticky nevědí, co je to chodit ven, všechny mají v ruce pouze svůj telefon nebo tablet a všechno řeší pouze

pomocí sociální sítě. Tříleté dítě umí ovládat dotykový mobil pomalu lépe než dospělý člověk. Snad už ani neexistuje dítě, které by nemělo telefon od narození v ruce. Kam zmizelo čtení na dobrou noc, kdy rodiče vytáhli knížku, kterou měli ještě po své babičce, s pohádkami na dobrou noc, aby se dětem dobře spalo? Copak si rodiče neuvědomují, že už skoro se svými ratolestmi nekomunikují, protože jim ve třech letech strčí do ruky tablet, aby nemuseli poslouchat jejich pláč a nějak je zabavili? Ve čtyřech letech dostanou telefon, údajně proto, aby zavolaly, kdyby nastal nějaký problém. Ale vždyť je stejně minimálně do deseti let sami vozí do školky nebo školy a pak zpět. Jaký by mohly mít děti v tomhle věku důvod volat svým rodičům, když jsou stejně pořád pod dohledem a v případě problému vychovatelky samy rodičům volají?

Nejen děti, ale často i dospělí lidé už nevědí, co je to knížka, všichni koukají jenom do elektronických knih, nikdo prakticky nezná, jaký je to pocit vzít do ruky kus papíru a cítit ten příběh v obracení stránek, cítit onu vůni, když si do ruky vezmu třeba sto let starou knihu. V tu chvíli si uvědomíme, kdo všechno tu knihu mohl mít v ruce.

Co bude dál? Budou všichni lidé sedět v křesle, kde budou mít před sebou jen virtuální realitu, které budou věřit, protože si ani nebudou uvědomovat, že to tak vlastně není? Bojím se, abychom se opravdu neocitli v začarovaném kruhu virtuální reality, a ani o tom nebudeme vědět, protože budeme spokojeni, nikomu to vadit nebude, protože bude mít všechno, co bude chtít. Virtualita je krásná, ale není pravdivá. Na to všichni zapomínáme a taky na to doplatíme, protože na ní budeme závislí jako na drogách. Svoji budoucnost si vytváříme sami, a zatím to vypadá na budoucnost, kdy bude v ulicích mrtvo, nebudeme chodit ven, do kina, na plesy, vše se bude dít prostřednictvím elektroniky, a my ani nebudeme vědět, že to není realita. Zeměkoule bude působit jako vyhynulá planeta.

Brr! Snad se lidé vzpamatují, snad se ničeho takového nedočkám, přece nedopustíme úplné vymytí mozků!